

Drugi čovjek

tomaž šalamun

WEST BROADWAY

Rado sam u vazduhu. Spuštam se nad grad, nad ljude. Ukopam se u zemlju. Volovska kola, seljak s bičem vuče se po selu u mirnom danu. A u Bronksu, Židov obučen kao što je tada bio. Nema više pogleda na krovove tramvaja od zubnog lekara s ljubljanskog nebodera. Bili su čudni a ja tako visoko. Potom su došle godine gladi. Bio sam u krajevima gde ljudi nose crne pantalone. Židovi su bili umrljani crvenim minijumom, predsednik grada nam je rekao gde će biti džinovska centrala. Zatim smo išli ka moru. Među bambusima čudio sam se otkud iglice smreke. Gledao parobrode s terase. Znao sam da ću ploviti. Probudili su me u mestašcu gde je na Duomu sijalo belo sunce. Apotekari su šaputali. Knjige su metalni na kamione. Oni su pošli jer mi smo došli. Nemam zemlju. Koga se uhvatim, popijem ga. Svuda naređuju da buldožer sruši moje građevine. Taj šank i ljudi koji prolaze — Castelli, ostario je otkad sam ga poslednji put video — tada je gorelo u Veneciji, bila je revolucija, mada još uvek ima istog psa, druge lepe dame oko sebe, jednako divlju orhideju u rupici za dugme.

STARA PESMA

Samo
zato sam,
da mi prijatelj,
kad budem umirao,
na čelo
stavi ruku.

ENO, MOJA RUKA

Poljubio me Sveti Duh.
Daleko daleko snežnu lavinu slušam.
Moji se prsti u džunglu zabadaju.
U toj sobi raste fikus.
U grudima sam ružičast.
Moje je oko crno.
Iz mene raste paunov rep.
Ja sam Buda.

Šta će biti s konjima u stepama ruskim,
kad se bude izlio ugljani metal!
Svetla se tečnost pretače u cvet zemlje.
Cveće je u zelenim lulama.

Gore i negore u
zajedničkom, jednom,
moja ruka,
ja sam u prašini zvezda.

Ja sam
rosa u kanti koju može
da nosi dete,
ja sam belo, slatko mleko.

Na mreži sita sitna je buba,
na njoj kap piva.
Na drugom spratu živi devojka sa žutim očima.

DRUGI ČOVEK

Sedim tu,
u dalekoj zemlji,
ali ne pišem o
njoj, već o
drugoj
dalekoj zemlji.

Kao
ženske su koje
voliš i potom

zaboraviš, kao
pesme koje
napišeš i potom staviš u

orman.
Drugi ljudi ih
čitaju.

Novi ljudi
dolaze u daleke
krajeve i

vole
žene koje su nekada
bile sa mnom.

Ko si u stvari
ja,
jesam li to

ti? DRUGI?
ČOVEK? Ja ne
zna, već

oseća.
Čudo si, drugi,
čovjek, nisi

pakao.
Autre, outre
tom

be!

NOJEVA KORPA

I.
Pokajničkom čovekoljubu nedostaje krvi.
Samo još pastu, pastu od kiseonika pije.
Upišan beži pred bremenom svojim, bremenom
rase. Sklonio se pred krštenjem.
A ja sam muvica pčelica,
tigar ispunjenih zuba.
Sada je poslednji čas za
cirkus, kad možete staviti
glavu u moje ždrelo.
Kad se raspline vek,
kad se raspliri mrz,
kad se raširi mrz,
propada ovaj korov, zasađen
masnim ljudskim ručicama da bi zavitlao
mač.

II.

vreme je freska
kost nije freska

samo onaj koji ubije
može suditi o orbitama zvezda koje je nahranio

satana prikriva zlato
da dušo

more može štošta prebacti modrini
pripada
seljak vozi kamenje u jutanim vrećama

Preveo: Vojislav Despotov